

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Conversio Magni Avgvstini, Postea Hypponensis Antistitis
Maximi**

Werner, Ignaz

Lincii, M DC XCII.

§. VI. Affectus D. Augustini novissima peccatorum detestantis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70025](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70025)

atque oculis in cœlum, terramque & omnes mundi partes circumjectis exclamabitis. O cœli nobiscum plorate! & sempiternos gemitus nostros sociate. O elementa nostrarum miseriarum commiseratione tangamini! O ignis combure! ô aqua submerge! ô terra absorbe nos ita, ut prorsus enecemur, conteramur, atque in nihilum redigamur: ô montes! ô colles cadite super nos, necem nobis inferte, atque sub vestris ruinis æternùm sepelite. Hæc & similia quando luctuosa velut, in scena conflantur cū morte animã adhuc ampliùs angustiant: ô peccator recordare, dum tempus est, quàm tunc amara erit mors tua, & si sapis, præverte, ut tunc has dolorosas angustias evadas.

§. VI.

Affectus D. Augustini novissima peccatorum detestantis.

VÆ mihi misero! cùm venerit dies judicij, & aperti fuerint libri conscientiarum: cum dicetur de me: Ecce homo, & opera ejus, quid faciam tunc, Domine DEus meus, cum cœli revelabunt iniquitatem meam, & adversum me terra consurget? Ecce nihil respondere

L 4

pote-

potero, sed demisso capite præ confusionem coram te stabo trepidus, & confusus.

Et tu Domine JESU, ubi sunt misericordie tuæ antiquæ? Nunquid irasceris mihi in finem? Placare obsecro, & miserere mei, & non avertas faciem tuam à me, qui pro me redimendo non avertisti faciem tuam ab increpantibus, & conspuentibus in te. Fateor, quia peccavi, & conscientia mea meretur damnationem, & penitentia non sufficit ad satisfactionem, sed certum est, quod misericordia tua superat omnem offensionem. Noli, quæso, pijsime Domine, scribere adversum me amaritudines meas, ut intres in iudicium cum servo tuo, sed secundum multitudinem miserationum tuarum, deleatam sit iniquitatem meam.

(a) Miserego, quando poterit obliquitas mea tuæ rectitudini adæquari! tu verè bonus, ego malus: tu pius, ego impius: tu sanctus, ego miser, tu justus, ego injustus: tu lux, ego cæcus: tu vita, ego mortuus: tu medicina, ego æger: tu gaudium, ego tristitia: tu summa veritas, ego universa vanitas: ut omnis homo vivens. Heu quid igitur! ô Creator dicam, auctor, ô creator Creatura tua sum, jam perij: creatura tua

(a) Cap. 2, soliloq.

tua sum, jam morior, factura tua sum, jam ad nihilum redigor: Plasma tuum sum, manus tuæ Domine fecerunt me, & plasma-
verunt me: Manus inquam illæ, quæ affixæ
clavis sunt pro me. Opus manuum tuarum Do-
mine ne despicias; vulnera manuum tuarum
precor, ut aspicias. Ecce in manibus tuis Domi-
ne Deus descripsisti me, lege ipsam scripturam,
& salva me. En ad te suspiro creatura tua: Crea-
tor es, recrea me. En ad te clamo factura tua:
vita es, vivifica me. En ad te respicio tuum pla-
sma: plasmator es, restaura me. Parce mihi Do-
mine, nihil enim sunt dies mei.

(a) Quid est homo, ut possit alloqui DEum
Factorem suum? Parce mihi colloquente tibi.
Ignosce servo tuo, qui præsumit loqui tanto Do-
mino: Legem non habet necessitas. Dolor
me compellit dicere: calamitas, quam patior,
cogit me exclamare: Ægrotus sum, ad medi-
cum clamo: Cæcus sum, ad lucem propero:
Mortuus sum, ad vitam suspiro. Tu es medi-
cus, tu lux, tu vita: Jesu Nazarene, miserere
mei, Fili David miserere mei, fons misericordiæ,
audi, quid ad te clamat infirmus. Lux, quæ
transis, expecta cæcum, præbe ei manum, ut ad
te veniat, & in lumine tuo videat lumen. Vita

L 5

vi-

(a) Cap. 2. soliloq.

vivens, revoca mortuum. quid sum ego, qui lo-
 quor tecum? Væ mihi Domine, parce mihi
 Domine. Ego cadaver putridum, esca vermium
 vas fætidum, cibus ignium. Quid sum ego, qui
 loquor tecum? Væ mihi Domine, parce mihi
 Domine. Infelix ego homo. Homo, inquam
 natus de muliere, brevi vivens tempore, reple-
 tus multis miserijs. Homo (inquam) vanitati
 similis factus, comparatus jumentis insipientibus
 etiam similis factus illis.

(a) Quid iterum ego? Abyssus tenebrosa
 terra misera, filius iræ, vas aptum in contume-
 liam, genitus per immunditiam, vivens in miseria,
 moriturus in angustia. Heu miser, quid
 sum? quid futurus sum? vas sterquilini, concha
 putredinis, plenus foetore, & horrore: cæcus
 pauper, nudus, plurimis necessitatibus subditus,
 & ignorans introitum, & exitum meum, mi-
 ser, & mortalis. Cujus dies sicut umbra præ-
 tereunt, cujus vita sicut umbra lunatica evane-
 scit, sicut flos in arbore crescit, & statim marce-
 scit, nunc floret, & statim aret, vita (inquã) mea
 vita fragilis, vita caduca, vita, quæ quantò magis
 procedit, tantò magis ad mortem accedit.
 vita fallax, & umbratica, plena laqueis mortis.

Nunc

(a) Cap. 2. de soliloq.

Nunc gaudeo, statim tristor; nunc vigeo, sæpè infirmor, nunc vivo, statim morior; nunc felix appareo, semper miser; nunc rideo, jam fleo. Sicque omnia mutabilitati subjacent, ut mihi vix hora una in uno statu permaneat. Hinc timor, hinc tremor, hinc fames, hinc sitis, hinc calor, hinc frigus, hinc languor, inde dolor exuberat. Subsequitur his importuna mors, quæ mille quotidie miseros homines inopinatè rapit. Hunc necat febribus, illum opprimit doloribus, hunc consumit fames, illum sitis extinguit: hunc suffocat aquis, illum interimit flammis, alium è dentibus bestiarum ferocium vocat, hunc trucidat ferro, illum veneno corrumpit, alterum tantùm repentino terrore miseram vitam finire compellit. Et nunc super hæc omnia magna miseria, quia cum nihil sit certiùs morte, ignorat tamen homo finem suum. Et cum stare putat, colliditur, & perit spes ejus. Nescit enim homo quando, vel ubi; quomodo morietur, & tamen certum est, quòd eum mori oporteat.

(a) Ecce, Domine, quàm magna miseria hominis, in qua sum, nec timeo; quàm grandis calamitas, quam patior, nec doleo! & ad te non

(a) Cap. 2. de soliloq.

non clamo! Clamabo, Domine, antequam
 transeam, si fortè non transeam, sed in te man-
 am. Dicam ergo, dicam miseriam meam
 confitear, nec erubescam ante te, vilitatem
 meam. Adjuva me fortitudo mea, per quam
 sublevor, succurre virtus, per quam suscitator:
 veni lux, per quam video: appare gloria,
 per quam gaudeo: appare vita, in qua vivam
 Ô Domine DEus meus!

§. VII.

*Gravitas peccati ostenditur ex ratione
 sensæ, quia Deo optimo, justissimo, sapientissimo
 & sanctissimo cum contemptu gravissimo ad-
 versatur.*

PEccasti Ô peccator! vis nôsse quanta sit gra-
 vitas, vel unius etiam momentaneâ illicitæ
 voluptatulâ & illecebrâ commissi peccati, ecci-
 ea est, pro qua etiam totâ, & interminabili æ-
 ternitate condignum satisfactionis pretium ne-
 que tu, neque ullus etiam Sanctorum in celo
 Spirituum pendere potest: Peccâsti, & ecci-
 avertisti te à Deo & omni tibi à DEO præparate
 bono: quod quantum malum sit, ex eo collige,
 quod juxta sanū omnium sapientum judicium
 averto